

Radovljica, 30.12.2009

Vsak izmed nas izraža s svojo prisotnostjo na pogrebu svoj odnos do pokojnega profesorja Jožeta Šifrerja. Svojcem izrekamo sožalje ob njegovi smrti. Vemo, da je smrt vsakega človeka povezana z žalostjo. Vemo pa tudi, da je smrt sestavni del življenja. Moramo ob tem res biti vedno žalostni? Če človek živi polno življenje in dočaka spoštljivo starost, tudi sam ve, da je naslednji korak korak v smrt. To sprejema s polnim razumevanjem. Ker poznamo, smo poznali, profesorja Šifrerja in tudi njegov odnos do življenja, smo lahko prepričani, da je tako kot je znal živeti znal tudi umreti. Naša žalost in tudi vaša, spoštovana gospa Šifrer, spoštovani sorodniki, je zato lahko drugačna, ne žalostna z veliko potrebo po tolažbi. Tolažbo imate in tudi mi drugi jo delimo z vami, v tem, da ste, da smo z njim živeli. Spomini na skupno življenje v dobrem in manj dobrem ohranjajo življenje tudi po smrti. Profesor Šifrer bo vedno prisoten v naših spominih.

Namenoma uporabljam izraz »profesor«, čeprav je v publikacijah, ki so o njem napisane, navedeno, da je bil slovenski literarni zgodovinar, kritik, novelist, pedagog, ravnatelj in bibliotekar. Poznal sem ga kot svojega učitelja, profesorja. Veliko nas je, tudi danes smo nekateri lahko tu prisotni, ki smo ga kot profesorja spoznali in on nas pred štiridesetimi, petdesetimi leti, nekateri celo pred petinpetdesetimi leti. Kaj vse se je med tem zgodilo! Še vedno pa se spomnimo njegovega, danes vem, da zelo učinkovitega pristopa k učenju materinščine. Ta izraz je rad uporabljal. Z veseljem smo sledili njegovim metodam dela, pa še vedeli nismo, da je to njegov osebni strokovni pristop, ki ga je kasneje opisal in objavil z naslovom »Seminarske metode dela pri pouku materinščine v gimnaziji« v reviji Jezik in slovstvo. Ko so mi moji sošolci predlagali, da bi ob današnjem slovesu povedal nekaj o profesorju, sem dobil občutek, kot da sva spet skupaj in da mi je dal nalogo, da napišem koreferat k temu, kar bodo drugi povedali. Kar hočem povedati je dejstvo, da smo profesorja Šifrerja kot pedagoga in človeka spoštovali. To, da te ljudje s katerimi živiš in delaš spoštujete, je ena največjih vrednot, ki jih človek lahko doseže.

Da je tudi on nas spoštoval in cenil, je dokazoval s svojo aktivno prisotnostjo na naših srečanjih ob obletnicah mature. Lahko preštejete, koliko je bilo že teh obletnic. Vedno se je odzval našemu vabilu. V prijateljskih razgovorih na teh srečanjih smo spoznali še nekaj: rad je imel svoj poklic, delo pedagoga. Spoznali smo tudi, kako rad je imel slovenski jezik. Ta odnos do življenja in dela je zapisal tudi v svojem romanu »Polje, kdo bo tebe ljubil«. Sedaj, ko smo tudi mi zreli ljudje, vemo, kakšen velik dar je, da lahko delaš v življenju na področju, ki ga imaš rad. Njemu je bilo to dano, in uspešno v svoje in naše zadovoljstvo je to izkoriščal.

Če sem ga prav poznal, potem vem, da bi na tudi danes rekel: »Ni treba, da čisto pozabite na smrt. Ampak v novem letu, ki prihaja, vam želim veliko zdravja in osebne sreče. Ne bodite žalostni zaradi moje smrti! Življenje teče naprej, živite in delajte z ljubeznijo in z veseljem! Poskrbite, da vas bodo vsi, ki vas poznajo, spoštovali!«

Kako bi bili ob tem žalostni? Smrt je samo prekinila njegove prispevke k življenju. K življenju pa je veliko prispeval. S tem je zagotovil, da se ga bomo spominjali. Ne samo to, kar je sam napisal v svoji stroki ali so drugi napisali o njem, naši osebni spomini, spomini vsakega posameznika, ki ga je poznal, bodo zagotavljali njegovo prisotnost med nami.

Andrej Orešnik
dijak Gimnazije Jesenice v letih od 1958 do 1962